

Lieta C-454/23

**Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu kopsavilkums saskaņā ar
Tiesas Reglamenta 98. panta 1. punktu**

Iesniegšanas datums:

2023. gada 18. jūlijs

Iesniedzējtiesa:

Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostrasias (Administratīvā tiesa
starptautiskās aizsardzības lietās, Kipra)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2023. gada 19. jūnijs

Prasītāja:

K.A.M.

Atbildētāja:

Kipras Republika

Pamatlietas priekšmets

Prasības pieteikums, ar kuru prasītājs pamatlietā apstrīd *Anatheoritikis Archis Prosfygon* (Bēgļu kontroles iestāde, Kipra) 2019. gada 30. jūlija lēmumu noraidīt viņa administratīvo sūdzību par *Ypiresia Asylou* (Patvēruma dienests, Kipra) 2019. gada 12. aprīļa lēmumu, ar kuru tika atcelts bēgļa statuss, kuru prasītājam bija atzinis šis Patvēruma dienests.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu priekšmets un juridiskais pamats

Direktīvas 2011/95 14. panta 4. punkta a) apakšpunkta interpretācija, ņemot vērā Savienības primārās tiesības un starptautiskās tiesības – LESD 267. pants.

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus

kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (pārstrādāta redakcija) 14. panta 4. punkta a) apakšpunkta tiesību normas, kurās ir paredzēts, ka bēgļa statuss var tikt atcelts, ja ir pamats uzskatīt, ka bēglis rada draudus aizsardzības valsts drošībai, ņemot vērā LESD 78. panta 1. punkta tiesību normas un Ženēvas Konvenciju par bēgļa statusu, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 18. pantu par patvēruma tiesībām, var tikt interpretēti tādējādi, ka tie ļauj atcelt bēgļa statusu saistībā ar bēgļa rīcību pagātnē vai iespējamām darbībām, kuras viņš izdarījis pirms ieceļošanas aizsardzības valstī, kuras ir notikušas ārpus aizsardzības valsts un kuras neietilpst rīcībā, kas pamato izslēgšanu no to personu loka, kas atzītas par bēgļiem, ņemot vērā Ženēvas konvencijas par bēgļiem 1. panta F punkta tiesību normas un Direktīvas 2011/95/ES 12. pantu par izslēgšanu, kuros ir izsmēloši definēti iemesli, kuru dēļ persona var tikt izslēgta no to personu loka, kas atzītas par bēgļiem?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša: vai šādi interpretētais 14. panta 4. punkta a) apakšpunkts ir saderīgs ar Hartas 18. pantu un LESD 78. panta 1. punktu, kuros cita starpā ir paredzēta Savienības atvasināto tiesību atbilstība Ženēvas konvencijai, kurā izslēgšanas noteikums, kas ir paredzēts 1. panta F punktā, ir formulēts izsmēloši un ir jāinterpretē šauri?

3) Kā ir interpretējams jēdziens “draudi valsts drošībai” Direktīvas 2011/95/ES 14. panta 4. punkta a) apakšpunkta piemērošanas kontekstā, ņemot vērā šī jēdziena ārkārtīgi augsto standartu, kas ir ietverts Ženēvas konvencijas 33. panta 2. punktā, kā arī smagas sekas bēglim, kura statuss tiek atcelts, un it īpaši, vai minētais pants varētu ietvert draudu novērtējumu saistībā ar iespējamām darbībām vai rīcību pirms ieceļošanas aizsardzības valstī? Vai jēdziens “draudi valsts drošībai” Direktīvas 2011/95/ES 14. panta 4. punkta a) apakšpunkta piemērošanas kontekstā var ietvert bēgļa darbības vai rīcību, kas nenotika minētajā valstī?

Atbilstošās starptautisko tiesību normas

Ženēvas Konvencija par bēgļa statusu, kas 1951. gada 28. jūlijā parakstīta Ženēvā (turpmāk tekstā – “Ženēvas konvencija”): 1. panta F punkts.

Atbilstošās Savienības tiesību normas un Tiesas judikatūra

Līgums par Eiropas Savienības darbību: 78. panta 1. punkts.

Eiropas Savienības Pamattiesību harta (turpmāk tekstā – “Harta”): 18. pants.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/32/ES (2013. gada 26. jūnijs) par kopējām procedūrām starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršanai un atņemšanai (OV 2013, L 180, 60. lpp.): 49. un 50. apsvērums un 2. panta o) punkts.

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/95/ES (2011. gada 13. decembris) par standartiem, lai trešo valstu valstspiederīgos vai bezvalstniekus kvalificētu kā starptautiskās aizsardzības saņēmējus, par bēgļu vai personu, kas tiesīgas saņemt alternatīvo aizsardzību, vienotu statusu, un par piešķirtās aizsardzības saturu (OV 2011, L 337, 9. lpp.): 12. panta 2. punkts un 14. panta 4. punkts.

Spriedumi, 2010. gada 9. novembris, B un D (C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661); 2017. gada 4. aprīlis, *Fahimian* (C-544/15, EU:C:2017:255); 2019. gada 14. maijs, M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana) (C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403); 2020. gada 6. oktobris, *La Quadrature du Net* u.c. (C-511/18, C-512/18 un C-520/18, EU:C:2020:791); 2021. gada 6. oktobris, W.Ž. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – iecelšana) (C-487/19, EU:C:2021:798), un 2022. gada 22. septembris, *Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság* u.c. (C-159/21, EU:C:2022:708).

Atbilstošās valsts tiesību normas

2000. gada Likums par bēgļu lietām (L. 6(I)/2000): 6.A panta 1., 1.A un 2. punkts.

Īss pamatlietas faktisko apstākļu un tiesvedības izklāsts

- 1 2018. gada 29. decembrī prasītājs nelegāli ieceļoja Kipras Republikas teritorijā, šķērsojot okupētās teritorijas. 2019. gada 10. janvārī viņš iesniedza starptautiskās aizsardzības pieteikumu. 2019. gada 18. janvārī un 20. martā prasītājs tika intervēts, lai izskatītu viņa pieteikumu, kamēr viņš atradās apcietinājumā.
- 2 2019. gada 28. janvārī Terorisma apkarošanas birojs (Kipra) nosūtīja Patvēruma dienestam (Kipra) konfidenciālu vēstuli, atklājot pieteikuma iesniedzēja bīstamību.
- 3 Pabeidzot pieteikuma iesniedzēja pieteikuma izskatīšanu, Patvēruma dienests nolēma piešķirt viņam bēgļa statusu. Taču Patvēruma dienesta vadītājs noraidīja viņa pieteikumu, pamatojoties uz Likuma par bēgļu lietām 6.A panta 1. punkta c) apakšpunktu, saskaņā ar kuru “bēgļa statusu atceļ, ja vadītājs [...] uzskata, ka ir pamats uzskatīt, ka attiecīgā persona rada draudus Republikas drošībai”.
- 4 Konkrētāk, Patvēruma dienesta lēmumā bija sīki izklāstīti argumenti, ko pieteikuma iesniedzējs izvirzīja visos sava patvēruma pieteikuma posmos un kas ietver trīs būtiskus faktus, proti: i) pieteikuma iesniedzēja Marokas pilsonība; (ii) viņa kā ateista reliģiskais statuss; un (iii) pieteikuma iesniedzēja apgalvotās bailes tikt vajātam viņa ateista statusa dēļ, ja viņš tiks repatriēts uz Maroku.
- 5 Izvērtējot pieteikuma iesniedzēja uzticamību un veicot neatkarīgu izmeklēšanu, lai apkopotu informāciju par situāciju Marokā attiecībā uz reliģiskajiem jautājumiem un attieksmi pret ateistiem un citām minoritātēm sabiedrībā, Patvēruma dienests pieņēma pieteikuma iesniedzēja argumentus attiecībā uz visiem faktiem.

- 6 Tomēr, pamatojoties uz Likuma par bēgļu lietām 6.A panta 1. punkta c) apakšpunktu un ņemot vērā Iedzīvotāju reģistra un imigrācijas departamenta, kā arī Terorisma apkarošanas departamenta vēstules, kurās pieteikuma iesniedzējs ir minēts kā Kipras sabiedrībai un Republikas drošībai bīstama persona, Patvēruma dienests nolēma atcelt pieteikuma iesniedzēja bēgļa statusu.
- 7 Patvēruma dienesta vēstule par pieteikuma iesniedzēja pieteikuma noraidīšanu pieteikuma iesniedzējam tika paziņota 2019. gada 16. aprīlī.
- 8 Pieteikuma iesniedzējs iesniedza administratīvu sūdzību *Anatheoritiki Archi Prosfygon* (Bēgļu kontroles iestāde, Kipra), kura 2019. gada 30. jūlijā pieņēma lēmumu, Patvēruma dienesta lēmumu atstājot negrozītu un secinot, ka pieteikuma iesniedzējs ir pierādījis, ka atbilst nosacījumiem, kas jāizpilda bēgļa statusa atzīšanai reliģisku iemeslu dēļ. Tomēr, ņemot vērā faktu, ka pieteikuma iesniedzējs tiek uzskatīts par Kipras sabiedrībai un Republikas drošībai bīstamu personu, minētā iestāde uzskatīja, ka viņš nav pelnījis bēgļa statusa atzīšanu un tāpēc viņa bēgļa statuss ir jāatceļ pamatojoties uz Likuma par bēgļu lietām 6.A panta 1. punkta c) apakšpunktu un 6.A panta 1.A punktu.
- 9 2019. gada 14. oktobrī pieteikuma iesniedzējs iesniedza prasības pieteikumu *Dioikitiko Dikastirio Diethnous Prostasias* (Administratīvā tiesa starptautiskās aizsardzības lietās, Kipra), lūdzot atcelt minēto *Anatheoritiki Archi Prosfygon* lēmumu.
- 10 Pieteikuma iesniedzējs, kurš atradās apcietinājumā, tika atbrīvots 2020. gada 24. februārī pēc tam, kad *Anotato Dikastirio* (Augstākā tiesa, Kipra) apmierināja viņa pieteikumu par *habeas corpus* privilģēta raksta izdošanu.
- 11 2021. gada 21. aprīlī prasītāja advokāts iesniedza lūgumu iesniegt Tiesā lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu saskaņā ar LESD 267. pantu, lai uzdotu Tiesai vairākus šī lūguma pielikumā norādītos prejudiciālos jautājumus.

Pamatlietas pušu galvenie argumenti

- 12 Prasītāja galvenais arguments ir, ka Tiesai būtu jāuzdod jautājums, lai noteiktu, vai Direktīvas 2011/95 14. panta 4. punkta a) apakšpunkta tiesību normas, kurās ir paredzēts, ka bēgļa statuss var tikt atcelts, ja ir pamats uzskatīt, ka bēglis rada draudus aizsardzības valsts drošībai, var tikt interpretētas tādā nozīmē, ka ļauj atcelt bēgļa statusu saistībā ar bēgļa rīcību pagātnē vai iespējamām darbībām, kuras viņš izdarījis pirms ieceļošanas aizsardzības valstī, kuras ir notikušas ārpus aizsardzības valsts, un kuras neietilpst rīcībā, kas pamato izslēgšanu no to personu loka, kas atzītas par bēgļiem, kā arī nevar ietilpt Ženēvas konvencijas 33. pantā kā pagātnes rīcība pirms ieceļošanas aizsardzības valstī.
- 13 Gadījumā, ja atbilde uz iepriekšējo jautājumu ir apstiprinoša, tiek jautāts, vai šāda interpretācija paplašina to gadījumu izsmeļošu uzskaitījumu, kuros saskaņā ar

Ženēvas konvenciju ir atļauta izslēgšana no to personu loka, kas atzītas par bēgļiem.

- 14 Kipras Republika ar Patvēruma dienesta starpniecību (turpmāk tekstā – “atbildētāja”) ierosina lūgumu noraidīt. Tā iebilst, ka neesot izpildīts neviens no LESD 267. pantā minētajiem nosacījumiem prejudiciāla jautājuma uzdošanai Tiesai, un it īpaši nosacījums par tiesiskās aizsardzības līdzekļu neesamību saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- 15 Tā apgalvo, ka Direktīvas 2011/95 14. panta 4. punkta a) apakšpunkts esot nepārprotams un ka katrā ziņā šajā gadījumā esot piemērojams šīs direktīvas 14. panta 5. punkts. Turklāt Likuma par bēgļu lietām 6.A pants esot saskaņots ar minēto direktīvu un ļaujot atcelt bēgļa statusu pieteikuma iesniedzēja starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanas laikā. Visbeidzot, atbildētāja apgalvo, ka prasītājs nevarot lūgt Tiesai pārbaudīt atvasinātas tiesības saskaņā ar starptautisko tiesību normām, bet tikai saskaņā ar Līgumiem un primārajām tiesībām.
- 16 Turklāt tā apgalvo, ka jēdziens “draudi valsts drošībai” esot interpretēts Savienības tiesībās un ka valsts drošības jautājumi esot ekskluzīvā dalībvalstu kompetencē.
- 17 Tā arī apgalvo, ka prasītājs ar savu lūgumu vēlas, lai tiktu pārbaudīti jautājumi, kuri attiecas uz valsts tiesību saderību ar Savienības tiesībām, kas neietilpstot Tiesas kompetencē.
- 18 Tāpat tiek apgalvots, ka pārbaude par Savienības tiesību saderību ar Ženēvas konvenciju, kas ir otra prejudiciālā jautājuma priekšmets, neietilpstot LESD 78. panta piemērošanas jomā, un ka trešais prejudiciālais jautājums izskatāmajā situācijā neesot būtisks.
- 19 Atbildētāja turklāt uzsver, ka, ņemot vērā, ka pastāvot judikatūra par Savienības tiesību normas interpretāciju, iesniedzējtiesai neesot pienākuma uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu, jo tas novilcinātu lietas izskatīšanu un pareizu tiesvedību.
- 20 Prasītājs uzsver, ka, lai gan prejudiciālo jautājumu formulēšana ietilpst iesniedzējtiesas rīcības brīvībā, prejudiciālie jautājumi būtu jāformulē, lai iesniedzējtiesa varētu pieņemt nolēmumu, it īpaši attiecībā uz Direktīvas 2011/95 tiesību normu interpretāciju, ņemot vērā LESD un Ženēvas konvencijas tiesību normas, jo minētā konvencija ir visas Eiropas kopējās patvēruma politikas pamats.
- 21 Prasītājs turklāt uzskata, ka nosacījums par “tiesiskās aizsardzības līdzekļu neesamību saskaņā ar valsts tiesību aktiem” attiecoties uz gadījumiem, kad tiesai, kuras nolēmums nav pārsūdzams, ir pienākums iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, nevis uz iespēju iesniegt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, kā tas ir aplūkojamajā gadījumā. Turklāt viņš precizē, ka “Tiesai savukārt valsts tiesai, kura tai ir iesniegusi lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir jāsniedz Savienības tiesību interpretācijas elementi, kas var izrādīties

nepieciešami pamatlietas atrisināšanai, vienlaikus ņemot vērā lēmumā par prejudiciālu jautājumu uzdošanu ietvertās norādes par šajā lietā piemērojamām valsts tiesībām un par šo lietu raksturojošiem faktiem” (spriedums, 2021. gada 6. oktobris, W.Ž. (Augstākās tiesas Ārkārtas kontroles un publisko lietu palāta – iecelšana), C-487/19, EU:C:2021:798, 78. punkts).

- 22 Prasītājs turklāt apgalvo – runājot par atbildētājas argumentu, saskaņā ar kuru otrā prejudiciālā jautājuma mērķis esot pārbaudīt Eiropas Savienības tiesību atbilstību Ženēvas konvencijai – ka pašā LESD 78. panta 1. punktā ir noteikts, ka kopējai patvēruma politikai ir jābūt saskaņā ar Ženēvas konvenciju. Turklāt viņš citē atbilstošo Tiesas judikatūru (spriedums, 2019. gada 14. maijs, M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana), C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403), kurā Tiesa daļēji izteicās par Direktīvas 2011/95/ES saderību ar Ženēvas konvenciju. Jāuzsver arī, ka minēto prejudiciālo jautājumu mērķis bija interpretēt Eiropas Savienības tiesības, nevis valsts tiesības vai valsts tiesību saderību ar Savienības tiesībām.
- 23 Runājot par jēdzienu “draudi valsts drošībai”, prasītājs apgalvo, ka Tiesa patiešām ir vairākkārt interpretējusi šo jēdzienu, taču vienmēr, ņemot vērā katra konkrētā gadījuma apstākļus un faktus, un ka tāpēc attiecībā uz Direktīvas 2011/95 14. panta 4. punkta a) apakšpunkta piemērošanas jomu joprojām pastāvot interpretācijas vakuums. Turklāt viņš uzsver pretrunu atbildētājas apgalvojumos, saskaņā ar kuriem, no vienas puses, attiecīgais jēdziens esot ekskluzīvā dalībvalstu kompetencē un, no otras puses, tas jau esot interpretēts Savienības tiesībās.
- 24 Atbildot uz visu iepriekš minēto, atbildētāja apgalvo, ka Ženēvas konvencijas 33. pants šajā gadījumā neesot piemērojams, jo nav konstatējams, ka pret prasītāju būtu izdots izraidīšanas rīkojums, un ka viņam esot tiesības uzturēties līdz viņa prasības pieteikuma izskatīšanas iznākumam, un tādējādi neesot nozīmes izvērtēt minētā panta saderību ar Direktīvas 2011/95 14. panta 4. punkta a) apakšpunktu.
- 25 Atbildētāja turklāt apgalvo, ka pastāvot Tiesas judikatūra, kurā esot noteikta tiesību uz starptautiskās aizsardzības statusa atcelšanu saderība un vai tas ir uzskatāms par Ženēvas konvencijas pārkāpumu, vienlaikus citējot Tiesas judikatūru, lai pamatotu un attaisnotu savu nostāju. Atbildētāja, pirmkārt, runājot par jēdzienu “draudi valsts drošībai”, pamatojas uz 2017. gada 4. aprīļa spriedumu *Fahimian* (C-544/15, EU:C:2017:255) un uz ģenerālvokāta M. Špunara [*M. Szpunar*] secinājumiem lietā *Fahimian* (C-544/15, EU:C:2016:908, 47.–79. punkts) un, otrkārt, uz 2019. gada 14. maija spriedumu M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana) (C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403, 105.–112. punkts), lai pamatotu savu nostāju, saskaņā ar kuru Ženēvas konvencijas 33. pants neesot pretrunā atvasinātajām tiesībām un plašākā nozīmē primārajām tiesībām. Atbildētāja turklāt atsaucas uz ģenerālvokāta M. Vatelē [*M. Wathelet*] secinājumiem apvienotās lietās M u.c. (C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2018:486, 95.–103. punkts), kuras attiecas uz jautājumu par Direktīvas 2011/95 14. panta 4. punkta saderību ar Hartas 18. pantu un LESD 78. panta 1. punktu.

Īss lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu motīvu izklāsts

- 26 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pušu starpā nav strīda par to, ka fakti, kuru rezultātā tika pieņemts lēmums par pieteikuma iesniedzēja bēgļa statusa atcelšanu, attiecas uz pierādījumiem par pieteikuma iesniedzēja pagātnes rīcību un/vai darbībām pirms ieceļošanas Republikā.
- 27 Iesniedzējtiesa ņem vērā Tiesas judikatūru, uz kuru atsaucas prasītājs un kura, šīs tiesas skatījumā, liecina, ka līdzīgi jautājumi ir uzdoti arī citās lietās, taču uz konkrētiem jautājumiem, kas ir uzdoti pamatlietā, nav atbildēts.
- 28 It īpaši iesniedzējtiesa atsaucas uz Tiesas 2019. gada 14. maija spriedumu *M u.c. (Bēgļa statusa atcelšana)* (C-391/16, C-77/17 un C-78/17, EU:C:2019:403). Iesniedzējtiesas bija jautājušas Tiesai, vai Direktīvas 2011/95 tiesību normas, kuras ļauj dalībvalstīm atcelt vai atteikties piešķirt bēgļa statusu, ir uzskatāmas par izbeigšanas vai izslēgšanas noteikumu, kas nav ietverts Ženēvas konvencijā. Tiesai tika jautāts, vai apstrīdētās Direktīvas 2011/95 tiesību normas bija spēkā esošas, ņemot vērā Hartas un LESD tiesību normas, saskaņā ar kurām Savienības patvēruma politikā ir jāievēro Ženēvas konvencija.
- 29 Tiesa nolēma, ka Direktīvas 2011/95 tiesību normas, kuras attiecas uz bēgļa statusa atcelšanu un atteikumu to piešķirt, pamatojoties uz iemesliem, kas ir saistīti ar uzņemošās dalībvalsts drošības vai sabiedrības aizsardzību, ir spēkā. Tā uzsvēra, ka bēgļa statusa atcelšanas un atteikuma to piešķirt dēļ personai, kurai ir pamatotas bailes no vajāšanas savā izcelsmes valstī, netiek atņemts bēgļa statuss vai Ženēvas konvencijā šim statusam paredzētās tiesības, tādējādi ierosinot, ka jēdziens “bēgļa statuss” Ženēvas konvencijas izpratnē būtu jānošķir no Direktīvā 2011/95 definētā jēdziena “bēgļa statuss”.
- 30 Minētajā spriedumā Tiesa vispirms norādīja, ka, lai gan ar Direktīvu 2011/95 ir izveidota Eiropas sistēma bēgļu aizsardzībai, tā tomēr ir balstīta uz Ženēvas konvenciju un tās mērķis ir nodrošināt pilnīgu šīs konvencijas ievērošanu. Šādā kontekstā Tiesa precizēja, ka tad, ja trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam ir pamatotas bailes no vajāšanas savā izcelsmes vai dzīvesvietas valstī, viņš ir jākvalificē par bēgli Direktīvas 2011/95 un Ženēvas konvencijas izpratnē, neatkarīgi no tā, vai viņa bēgļa statuss ir formāli atzīts saskaņā ar Direktīvu 2011/95. Šajā saistībā Tiesa norādīja, pirmkārt, ka Direktīvā 2011/95 “bēgļa statuss” nozīmē, ka dalībvalsts atzīst bēgļa statusu, un, otrkārt, ka šī atzīšana ir tīri deklaratīvs, nevis bēgļa statusu radošs akts.
- 31 Pēc tam Tiesa uzsvēra, ka direktīvā paredzētie bēgļa statusa atcelšanas un atteikuma to piešķirt pamati ir līdzīgi pamatiem, kuri saskaņā ar Ženēvas konvenciju pamato bēgļa izraidīšanu. Tiesa uzsvēra – ja gadījumos, kad ir izpildīti nosacījumi, lai atsauktos uz iepriekš minētajiem pamatiem, Ženēvas konvencijas piemērošana var atņemt bēglim aizsardzību, ko nodrošina princips par neizraidīšanu uz valsti, kurā viņa dzīvība vai brīvība varētu būt apdraudēta, direktīva ir jāinterpretē un jāpiemēro veidā, kas atbilst Hartā paredzētajam

tiesībām, kuras izslēdz jebkādu iespēju veikt izraidīšanu uz šo valsti. Šādos apstākļos Tiesa noteica, ka, ciktāl, lai aizsargātu uzņemošās dalībvalsts drošību un sabiedrību, Direktīvā 2011/95 šai dalībvalstij ir paredzēta iespēja atcelt bēgļa statusu vai atteikties to piešķirt, bet Ženēvas konvencijā tieši šo pašu iemeslu dēļ savukārt ir atļauts bēgli izraidīt uz valsti, kurā viņa dzīvība vai brīvība varētu būt apdraudēta, Savienības tiesībās attiecīgajiem bēgļiem ir paredzēta plašāka starptautiskā aizsardzība nekā Ženēvas konvencijā garantētā.

- 32 Tiesa turklāt norādīja, ka bēgļa statusa atcelšanas vai atteikuma to piešķirt dēļ personai, kurai ir pamatotas bailes no vajāšanas savā izcelsmes valstī, netiek atņemts bēgļa statuss, kā arī tā nezaudē šo statusu. Proti, lai gan šāda persona neiegūst vai nebeidz piekļūt visām tiesībām un priekšrocībām, ko direktīva piešķir bēgļa statusa saņēmējiem, tā tomēr iegūst vai saglabā piekļuvi noteiktām tiesībām saskaņā ar Ženēvas konvenciju. Tādējādi Tiesa secināja, ka attiecīgās direktīvas tiesību normas ir saderīgas ar Ženēvas konvenciju un Hartas un LESD tiesību normām, kuras paredz atbilstību šai konvencijai.
- 33 Iesniedzējtiesa it īpaši atsaucas uz minētā sprieduma 79., 80., 81. un 93. punktu.
- 34 2010. gada 9. novembra spriedumā B un D (C-57/09 un C-101/09, EU:C:2010:661) Tiesa uzskatīja, ka izslēgšanas pamati tobrīd izskatāmajā lietā (12. panta 2. punkta b) un c) apakšpunkts) ir jāinterpretē kā pagātnē izdarīto darbību sekas, norādot, ka jebkāds apdraudējums, ko bēglis šobrīd varētu radīt attiecīgajai dalībvalstij, var tikt ņemts vērā nevis saskaņā ar 12. panta 2. punktu, bet tikai saskaņā ar 14. pantu 4. punktu vai 21. panta 2. punktu.
- 35 Iesniedzējtiesa it īpaši atsaucas uz minētā sprieduma 100.–105. punktu.
- 36 Ņemot vērā visu iepriekš minēto, iesniedzējtiesa uzskata, ka ir nepieciešams uzdot Tiesai prejudiciālos jautājumus.